

Marianna Jurková

Arabská
romanca

MARENČIN PT

افصه
العربنه

Marianna Jurková

*Arabská
romanca*

MARENČIN PT

*Tento príbeh nie je skutočný, iba odpozorovaný
zo života. Akákoľvek podobnosť knižných postáv
s reálnymi osobami je náhodná.*

© Marianna Jurková, 2022

© Marencin PT, spol. s r. o., 2022

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marencin Media, s. r. o.

955. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1019-1 (viaz.)

ISBN 978-80-569-1020-7 (ePDF)

ISBN 978-80-569-1021-4 (ePub)

Prológ

Ležala som na pláži, dívala sa na more a nemohla som tomu uveriť.

Nemohla som uveriť, že ani nie po pol roku som opäť pri mori, že som to všetko zvládla – napriek obmedzeniam, formulárom, očkovaníu, testovaníu, skrátka napriek pandémie. Napriek môjmu presvedčeníu, že vzťah s Arabom nemôže fungovať, som sa odhodlala to vyskúšať. S mužom, ktorého som stretla náhodou a ktorý zbúral všetky moje zábrany.

Po prvý raz som letela na dovolenku sama. Ja, čo sa bojím, takpovediac, aj vlastného tieňa a vždy musím mať pri sebe nejakú barličku, ktorá ma v prípade nečakaných problémov podrží. Ísť sama, a ešte k tomu do arabskej krajiny, a ešte k tomu v čase pandémie, bolo pre mňa takmer nadľudské úsilie. Prekonala som samu seba a bola som na seba hrdá, napriek tomu, že vzťah s Arabom mnohí odsudzujú a ani ja som nebola iná. Ženy, ktoré sa zamilovali do Araba, som nechápala, pokým sa to neprihodilo aj mne!

I. část

1. kapitola

ZUZANA

Keď svieti slnko, všetko zvládam akosi ľahšie.

Keď svieti slnko, mám lepšiu náladu a viac energie.

Keď svieti slnko, mám chuť žiť.

Som ako sťahovavý vták, ktorý na jeseň odlieta do teplých krajín.

Aj ja každý rok na jeseň odlietam do teplých krajín, no tento rok asi zase nikam neodletím, napriek tomu, že je ďalší hnusný, sychravý novembrový deň, ktorý moju krehkú psychiku deptá možno ešte viac ako nejaký chlap.

Alebo covid!

V televíznych správach už pomaly nič iné nevysielajú, len samý covid a koľko obetí zas pribudlo, koľko chorých je na pľúcnej ventilácii a že ak sa nedáme zaočkovať, s najväčšou pravdepodobnosťou skončíme zle...

Takto nám médiá vymývajú mozgy už dva roky a každý má tej pandémie plné zuby. Samé príkazy a nariadenia, nové zákony. Domáce väzenie. Najmä

pre ľudí druhej kategórie. Tak sa vraví tým, čo sa odmietli dať zaočkovať a radšej si zaobstarali, napríklad, ten vychvalovaný a zároveň zatracovaný Ivermectin, ktorý v Egypte stojí len pár centov a dá sa kúpiť aj bez lekárskeho receptu.

Aj ja by som si ho kúpila, aj ja by som išla do Egypta, samozrejme nie iba kvôli Ivermectinu, ale... v tejto covidovej dobe som nebola o dovolenke celkom presvedčená ani na Slovensku, nieto v Egypte!

Okrem toho, ani som nemala s kým ísť. Môj manžel Peter odišiel za mladšou, môj syn Matúš má radšej lesy ako more a moje kamarátky majú svoje životy, svoje rodiny, svoje starosti. Už dávno som sa od nich odstihla. Alebo ony odo mňa? Na tom už nezáleží.

Skrátka, som už tri roky sama. Osamelá a frustrovaná. Bez manžela po svojom boku, ktorý bol dlhé roky mojou oporou, som sa cítila skutočne stratená a neistá. Bez iskry, bez energie a bez nádeje, že v mojom veku ešte zažijem lásku. Aspoň spolovice takú lásku, akú mi prejavoval môj manžel. Teda spočiatku...

Na to obdobie, keď odišiel, spomínam nerada. A aj na ten rok predtým, keď mu pri preventívnej prehliadke zistili rakovinu prostaty v počiatočnom štádiu, takže mal veľkú šancu na vyliečenie. Počas chemoterapie som sa o neho s láskou starala a potom, v jeden pekný letný večer, mi povedal:

„Zuzi, prepáč, ale tá chemoterapia mi asi zlikvidovala aj všetky emócie.“

Pozrela som sa do jeho prázdnych očí, ktoré potvrdzovali to, čo povedal. Nebola to pre mňa žiadna novinka. Samozrejme som si všimla, že je ku mne akýsi ľahostajný, chladný. Ešte viac ako pred chemoterapiou.

Spomenula som si na tie fotky na nástenke v jeho pracovni, na ktorých bola Nela, jeho krásna dcéra z prvého manželstva, spolu s ešte krajšou kamarátkou Barborou. Vtedy som tomu neprikladala význam. No možno som iba nechcela myslieť na to, čo sa mi nepáčilo. Nechcela som živiť svoju žiarlivosť. Nela s Barborou boli u nás zopárkrát na grilovačke a všimla som si čosi... čosi nevypovedané, nehmatateľné, skrátka čosi... Sama som nevedela, čo, a tak som to neriešila.

Až v ten večer, keď mi povedal, že nič necíti, že nie je schopný žiadnej emócie, mi to docvaklo.

„Máš niekoho?“

So sklonenou hlavou prikývol.

„Je to Barbora, že?“

Mlčal.

„A k nej niečo cítiš?“

Zase prikývol.

To ma dorazilo! K nikomu nič necíti, iba k nej áno?! Tá mrcha do jeho amnézie nespadá?!

Navonok som sa tvárila pokojne. Hoci bol už vyliečený, stále som cítila rešpekt k tomu, čím si prešiel. Zrejme si vtedy, keď nebolo isté, ako to s ním dopad-

ne, niečo uvedomil a povedal si, že možno má ešte poslednú šancu niečo zažiť. A rozhodol sa tú šancu využiť. Bez ohľadu na mňa!

Snažila som sa to pochopiť, no na druhý deň to vo mne prepuklo a neudržala som sa. Peter mal narodeniny a na oslavu prišla samozrejme aj jeho dcéra, ako inak, s Barborou. Peter sa správal akoby sa druhýkrát narodil a svoju náklonnosť k tej potvore už ani veľmi neskrýval.

Spomienka na to, ako som sa zachovala, mi naozaj nerobila dobre... Každopádne som mu uľahčila rozhodnutie. On začal nový život a ja som zostala sama. Opustená!

Vypla som televízor a radšej som sa vrátila v myšlienkach do súčasnosti. Zrazu som mala naliehavý pocit, že tú dovolenku potrebujem. Že aj ja potrebujem žiť, potrebujem ísť aspoň k moru.

A tak som otvorila notebook a pustila sa do hľadania spolucestujúcej.

2. kapitola

IVETA

Zobudila sa do jesenného covidového rána, vypila Actimel na imunitu, potom v rámci boja s pandémiou do seba hodila zopár vitamínov a uvarila si kávu, lebo k rannej cigaretky káva bezpochyby patrí.

Sedela na balkóne, hoci bolo vonku len asi osem stupňov, no mala hrubé vlnené ponožky, rukavice a čapicu, no a na pyžamo si natiahla tepláky a zimnú bundu.

Začiatok novembra na severe Slovenska ako namalovaný.

Vyfúkla dym z cigarety a odkašľala si. Plúcami sa jej fajčenie očividne nepáčilo, no ona na to kašľala, doslova. Veď len niekoľko kilometrov od paneláka sú hory a teda čerstvý vzduch. Trocha nikotínu jej plúcami predsa nemôže uškodiť.

Dofajčila jednu cigaretu a zapálila si druhú, pretože kávu ešte nemala dopitú. Prázdnu škatulku od lacných egyptských cigariet pokrkvla a sťažka si povzdychla. Posledná! Zás si bude musieť kupovať tie

drahé cigarety v trafike pri dome. Ešte dobre, že si dokáže privyrobiť účtovníctvom, lebo z invalidného dôchodku by jej nevyšlo ani na fľašku pálenky, nieto na cigarety.

Mala by som sa presťahovať do Egypta! pomyslela si. Tam je teplo po celý rok, je tam more, ústretoví mladí Egypťania, ale najmä lacné cigarety a lacné lieky!

Iveta sa vrátila z Egypta pred iba niečo vyše mesiacom a synovi povedala, že sa už stihla zazimovať. Slúbila mu, že už nikam nepôjde. Že svoje túlavé topánky zavrela do skrine a vytiahla kožuštinové čižmy.

Jej syn Eduard sa pomaly blížil už k štyridsiatke a bol nielen slobodný, ale aj bez vzťahu a Iveta sa začínala obávať toho, či ešte niekedy bude babkou. Vlastne, keby aj nie, aspoň sa Edko o ňu na staré kolená postará, vravela si.

Jej kolená boli síce staré už aj teraz, no ona si to odmietala priznať a správala sa ako nejaká svieža tridsiatnička, pretože kedysi hrávala volejbal. Prvú ligu. To, že jej zo športu zostali trvalé následky, nebrala do úvahy. Skrátka, ona bola taká a nik jej nebude hovoriť, ako sa má správať. Ani jej syn!

Dofajčila druhú cigaretu, vypila posledný hlt kávy a vrátila sa do izby. Nazrela do spálne, Edko ešte spal, určite bol pri počítači zase až do rána!

Ona svoj počítač nemala, jej stačil mobilný telefón, v ktorom mala všetko, čo potrebovala. Aj maily. Akurát jej jeden došiel. Nejaká Zuzana odpísala na jej

inzerát, že tiež by rada išla na dovolenku do Egypta a nemá s kým ísť.

Škoda, že sa neozvala skôr, pomyslela si Iveta a odpísala jej, že ona v Egypte už bola, ale že v júni môžu ísť spolu.

Len čo to dopísala, začala uvažovať... A prečo by nemohla ísť zase? Tie cigarety sú tu fakt drahé a Ivermectin, čo si z Egypta dovezla, dala chorej susede. Čo ak ho bude potrebovať aj ona? To je dosť dobrý dôvod ísť do Egypta zas! To musí pochopiť aj Edko.

A tak tej Zuzane ešte večer odpísala:

Ahoj, Zuzi, rozmyslela som si to. Ešte som len mesiac doma, a už so mnou všetci čerti šijú. Išla by som s tebou, ale čo najskôr, lebo potom je tam pre mňa už zima.

Iveta

Zuzana odpísala obratom, že super, a tak si začali písať, potom telefonovať. Iveta vybrala hotel, ktorý sa páčil aj Zuze, no tá potom začala špekulovať s izbami, že by si radšej priplatila za rodinnú izbu, kde sú dve miestnosti a oddelené postele. To sa Ivete nepáčilo. Ten hotel bol už aj tak drahý a ona nemala toľko peňazí, aby si mohla dovoliť drahšiu izbu. Zuza jej na to odpísala, že ten príplatok teda celý zaplatí ona a bude mať tú lepšiu časť izby s balkónom. S tým zas nesúhlasila Iveta, najmä kvôli fajčeniu, a hneď jej zavolať.

„Vieš čo, Zuza? Ty nejako moc špekuluješ, a to sa mi nepáči! To radšej nikam nejdem!“

„Len som chcela, aby sme mali oddelené postele, lebo neviem ako ty, Ivetka, ale ja chrápem,“ argumentovala.

„No a čo, dáme si štuple do uší! Aj ja chrápem!“

„Dobre, ja si dám radšej tabletku na spanie,“ povedala a Iveta si pomyslela, že tá Zuza bude nejaká fajnová.

No hlavne, že sa napokon dohodli!

3. kapitola

ZUZANA

Keď som si prečítala Ivetinu odpoveď, že v Egypte už bola a že by išla zas, ale až v júni, aj som si vydýchla, že nikam nepôjdem. Nebola som celkom presvedčená o tom, že v tejto covidovej dobe by som mala cestovať niekam do Afriky, kde covid až tak neriešia a ich hygiena nie je na veľmi vysokej úrovni.

„Tam mŕtvych rovno spalujú a nerobia o tom žiadne štatistiky, kvôli turizmu!“ povedal mi svoj názor Matúš, keď som mu to spomenula.

„Nestraš!“ zazrela som na neho a prečítala si ďalší mail od Ivety, v ktorom mi oznamovala, že si to rozmyslela a že by išla so mnou aj teraz.

Celkom som sa potešila. Tak predsa bude more, bude aj Ivermectin.

No predtým som ešte skúsila presadiť samostatné izby. Tušila som, že Iveta s tým nebude súhlasiť. Všetci si hľadajú spolucestujúcich najmä z toho dôvodu, aby nemuseli platiť drahý príplatok za jedno-

postelovú izbu. Tak som navrhla rodinnú izbu, ktorá by nás vyšla lacnejšie.

„Vieš čo, Zuza? Začínaš špekulovať!“ odbila ma Iveta rázne, keď sme spolu telefonovali. Žiadna diskusia, žiadne argumenty pre a proti, rovno ma odbila a mne sa rozsvietilo červené svetielko. Mojej intuícii stačila jedna veta v telefóne, respektíve, tón, akým tú vetu vyslovila.

„Čo myslíš, Maťko, mám to s ňou risknúť?“ opýtala som sa syna, hoci som jeho odpoveď poznala.

„A prečo nejdeš sama?“

„Sama? Hm...“ zamyslela som sa. Vedela som, že pre moju introvertnú povahu by to bolo najlepšie, ale ako mám ísť na dovolenku sama akurát teraz, keď je covid a všetko okolo toho. „Budem sa cítiť istejšie, ak bude niekto so mnou a ona vie po anglicky, ona to vykomunikuje, ak by sa niečo stalo,“ priznala som pred synom.

A tak sme si s Ivetou vymenili fotografie, aby sme sa na letisku spoznali, a zaplatila som tisícdvesto eur za dva týždne v Egypte. Za ten Ivermectin, ktorý na Slovensku nedostať.

Ja som prišla na letisko prvá. Sedela som v hale pri dverách a vyzerala svoju spolucestujúcu. Mala prísť autobusom z vlakovej stanice. Nezávidela som jej. Ona mala už najmenej tri hodiny cestovania za sebou.

Prišli a odišli už dva autobusy a Ivety nikde. Z tretieho vystúpila žena v červenej bunde – popis oblečenia by zodpovedal, ale postava a vek nie. Táto žena vyzerala oveľa mladšie a štíhlejšie ako Iveta na fotografii. Len čo vystúpila z autobusu, zapálila si cigaretu a pohla sa smerom k letiskovej hale.

„Zuza?!“ zakričala na mňa od dverí, držiac v ruke zapálenú cigaretu. „Poď von na cigu!“

Kufor som si pre istotu vzala so sebou a nasledovala ju.

„Ja nefajčím,“ upozornila som ju. Asi zabudla, že som jej to hovorila.

„Ja len tak rekreačne,“ povedala Iveta, slastne vyfukujúc smradlavý opar. Veľmi som tomu neverila, keďže ma privítala rovno s cigaretou v ústach, no snažila som sa to nedať najavo a iba som sa dívala na jej prsty, ktoré držali už takmer dofajčenú cigaretu a ktoré sa mi zdali byť akési nepekkné, akoby im tá cigareta uberala na pôvabe.

„Ale manžel bol tuhý fajčiar, tak som si na fajčenie musela zvyknúť,“ usmiala som sa, lebo som nechcela pôsobiť dojmom konfliktnej osoby.

Iveta mi úsmev vrátila a ja som si všimla jej zuby, sfarbené do sivasto-žltého odtieňa. Domyslela som si, že z cigariet.

„Dám si aj do zásoby, v lietadle sa, bohužiaľ, nesmie fajčiť,“ povedala.

„Pre teba bohužiaľ, pre mňa chvalabohu,“ pozna-

menala som a Iveta mi venovala skúmový pohľad. Zopárkrát si s chuťou potiahla a vyfúkla bokom, čo bolo od nej síce ohladuplné, no veľmi to nepomohlo.

„Vyzeráš mladšie ako na tej fotke, čo si mi poslala,“ povedala po chvíli, trocha závistlivo, a ja som si pomyslela, že len chcela zmeniť tému.

„Veď aj ty!“ odvetila som jej úprimne. Bola som naozaj príjemne prekvapená. Podľa dátumu narodenia v zmluve mala päťdesiatpäť rokov, takže som čakala nejakú bruchatú takmer dôchodkyňu, no stála predou mnou štíhla baba s dlhšími hnedými vlasmi, oblečená ako športovkyňa pred vysokohorskou túrou. Bola prirodzene pekná, mladistvá a hoci nepatrila k tým ženám, z ktorých srší milota, pôsobila dojmom dobrej parťáčky. Taká typická športovkyňa, pomyslela som si. Až na to fajčenie!

Potom, v lietadle, sme mali dosť času, aby sme sa trocha spoznali, povedali si niečo o sebe. Iveta bola viac ukecaná než ja, čo mi vyhovovalo. Prezradila mi, že je rozvedená a má syna, ktorý má už dávno cez tridsať, ale ešte je slobodný.

„A syn s tebou na dovolenky nechodí?“ vyzvedala som, pretože ani môj Matúš so mnou k moru nechoďil. Jeden jediný raz som ho prehovorila na dovolenku v Egypte a odvtedy vraví, že on tú arabskú mentalitu nemusí... Že veď aj na Slovensku sú krásne miesta, načo by mal cestovať až do Egypta... Načo? Lebo je tam krásne more! opakujem mu stále, ale zbytočne.

Iveta pokrútila hlavou a zašklabila sa.

„Nie, on so mnou nechodí. Jemu sa nechce ísť ani len do obchodu, nerád komunikuje s cudzími ľuďmi.“

„A priateľku má?“ zaujímala som sa. Nie však preto, že by som bola taká zvedavá, ale preto, že to bola téma číslo jeden aj v súvislosti s mojím synom.

„Nemá... teda... o žiadnej neviem... a ani som doteraz nevedela,“ odvetila Iveta a zadívala sa von okienkom na tmavú nočnú oblohu.

„Hm... Aj môj syn je priberčivý, náročný,“ podotkla som empaticky, no v duchu som si pomyslela, či by nemal navštíviť psychológa... To som samozrejme nahlas nevyslovila. Pochopila som, že je to príliš háklivá téma. Nevedela som, ako by zareagovala, veď sme sa vôbec nepoznali. Nechcela som uraziť jej materskú hrdosť, a tak som čakala, čo povie sama od seba.

„Edko, môj syn, je IT špecialista!“ zareagovala pyšne, akoby to všetko vysvetľovalo.

„Môj syn podniká v oblasti gastronómie,“ pochválila som sa aj ja. Znelo to lepšie než to, že robí v podstate kuchára. „Tiež je už dlhšie sám. Po rozchode so snúbenicou si nevie nájsť priateľku,“ dodala som informáciu na vyjadrenie spolupatričnosti.

Náš osud bol podobný. Obe sme boli rozvedené, bez partnera, a mali sme slobodných nezadaných synov v približne rovnakom veku. To by mohol byť dobrý základ na vytvorenie priateľstva.

Minimálne na tejto dovolenke, dúfala som.